

В началото на 2008 г. с "Metal Katehizis" се свърза нашият читател Данчо Иванов. Предложи ни да публикуваме интервю с Илия Кънчев - основната фигура в група Импулс, за което ние се съгласихме. Ето и изключително интересния материал за историята на една от най-старите български тежки рок групи, а и още нещо. Самият автор споделя: "Това интервю взех лично от Илия Кънчев. Избегнах информацията от кафенетата и слухарщината, защото трябваше да напиша истината за тази голяма българска група, която остави безсмъртно името си в българския рок!"

Много трудно намерих телефоните и координатите на Илия Кънчев - основателя на "желязната" група Импулс. След позвъняването ми, той беше любезен да ме покани в собствената му лицензирана музикална компания, на чаша кафе. В студиото обаче беше много шумно, затова разговора проведохме в кабинета му. Беше се завърнал от Австралия предишния ден, но не изглеждаше уморен.

Данчо Иванов: Илия, ти си запазил рокаджийския си вид, не ти ли тежи да го поддържаш?

Илия Кънчев: Не мисля за това. Цял живот съм живял на педали и нямам време да остарея (шегува се той!). Сега живея на 3 континента - Америка, Австралия и Европа (Испания) не ми е лесно, но свикнах вече. Най-добре се чувствам обаче тук, във Флорида (САЩ), където обожавам климата.

В различни писания има много противоречиви неща относно създаването на Импулс. Би ли коментирал?

Да, разбира се (замисля се). През 1979 г. работех още с Маргарита Хранова, преди това имах зад гърба си богат професионален опит на музикант. Започнах от "Маймунарника" (сега клуб "SPS") в София, минах през баровете, оркестрите на П. Чернев, Емил Димитров, Маргарита Хранова, групите Фактор и Златни Струни. Връщайки се от едно турне в Скандинавия с Марги, реших да откликна на предложението на БНР за създаване на студийна формация. Това беше месец март 1979 г. Реших групата да се казва Импулс'79, но редакторите забравяха числата накрая и остана само Импулс. Аз винаги съм разделял групите на професионални и непрофесионални, по това време групи никнеха във всяка софийска градинка, съществуваша месец, два, година и се разбиваха. От професионалния си опит знаех много добре, че текучеството в групата ще бъде много голямо, затова реших Импулс да няма постоянни членове, което пак хвърли в недоумение всички групари в София.

Кога направихте първите си записи и кои са те?

Първият запис на Импулс е през месец април, 1980 г. във Второ студио на БНР. Песента се казваше "Мария", като за вокал тогава поканих Вили Кавалджиев. На другия ден песента беше вече в "Пулсиращи ноти" по БНТ. Месец след това поканих в групата П. Пеев - ударни (който току-що беше излязъл от казармата), а през юни 1980 г. - Чавдар Панев и Виктор Грънчаров - Фори (соло китара). В този състав останахме до месец ноември 1981г., през този период записахме песните "Бряг", "Стига илюзии", "Мракът е цял" и други. Беше тежко време, песните минаваха през три комисии, за да стигнат до ефир. Китарните сола не трябваше да надвишават 4 такта. Ужасни нерви ми струваше всичко това. Ние записахме доста песни тогава, но ги "режеха" и не видяха бял свят! Съществуваша термините : "агресивно пеене", "западно влияние" и т. н. Хубавото е, че няколко от нашите песни (макар и осакатени), бяха харесани от феновете, които слушаха "Музикална стълбица" и "Пулсиращи ноти". Тези песни оглавяваха класациите за кратко време, но от там тръгна и нашата популярност. В този момент имаше групи като Щурците, Сигнал, Диана Експрес, ФСБ и др. Знаех, че за да успеем трябва да избягаме от социалистическото определение

"мельди-рок"! Затова заложих на това, което най-много съм харесвал и което е вътре в мене - хард рока!

Как се развиха нещата след това?

През август 1980 г. направихме първия си концерт в София - на стадион "Дружба". Никога няма да забравя как феновете запяха с нас песните "Бряг", "Утре", "Стига илюзии", "Молба". Имахме зад гърба си вече и снимки в БНТ, но не предполагахме, че сме станали популярни. Чувствах, че набираме скорост, когато се случи най-лошото... Чавдар Панев падна от четвъртия етаж на сграда на "Цариградско шосе", остана жив, но му трябваше много дълго лечение. Тогава поканих Красимир Манолов (Краси - Кошницата) като вокалист и веднага записахме песента "Остава вечно". Тази песен имаше невероятен успех, оглави класациите в БНР, "Всяка неделя" по БНТ и клипа беше пускан многократно по БНТ. Успоредно с всичко това ние продължихме звукозаписната си дейност в БНР. През месец октомври 1981 г., обаче, групата се разби. Основната причина беше отиването на В. Грънчаров в "Диана Експрес".

Кога започна "златният" период на Импулс?

Не бих казал, че е бил златен, но много продуктивен. Същия месец - октомври 1981 г. отидох на една промоция в БДК (Българска държавна консерватория) и много силно впечатление ми направиха двама музиканти - Петър Петров - Шушу (ударни) и Атанас Георгиев - Наско (бас). Още при първите репетиции замириша на здрав хард рок. Старите песни започнаха да избледняват и се започна всичко от начало. Направих прослушване за вокалист, на което се явиха няколко човека, но се спрях на Веселин Маринов (който бях слушал на една промоция в БДК). Успоредно с репетициите ние концертирахме в различни градове из България. Предимно с "Хоризонт" на БНР. Едно от най-популярните предавания беше "Къдрава антена"- там участвахме с Г. Парцалев, Г. Калоянчев, Ст. Мутафова, Татяна Лолова и други. Първият концерт с новата формация беше на 2 декември 1981 г. във Видин (Спортната зала). В периода декември 1981 - май 1982 г. записахме песните "Шега", "Ирина", "Китариста" и няколко кавъра, които не видяха бял свят. През месец декември 1981 г. ми се случиха хубави и лоши неща внезапно! Счупих дясната си ръка на три места (след падане от ски на Витоша) и получих доста пари като наследство от починалия ми вуйчо в Австралия, който не бях виждал никога.

Да, това беше коментирано много тогава в музикалните среди...

И на мене ми дойде като приятна изненада, но бях със счупена ръка, а групата трябваше да работи. Имахме ангажименти, подписани договори... Така в групата дойде Нелко Коларов (един изключителен музикант) - като мой заместник до възстановяването ми, но той остави едно присъствие в Импулс завинаги с големия си талант и професионализъм! Вече имаме предложение от "Балкантион" за издаване на първи албум, от който имаме записани 5 песни в БНР.

Вие тогава направихте и частно звукозаписно студио - първото частно звукозаписно студио в България! Там ли записахте първия си албум?

Много дълга история. Още като получих наследствените пари реших да ги инвестирам в апаратура и закупуване на студийна техника. Спомням си, че ме мислеха за луд филантроп, който вместо да си купи вила в Бояна, супер коли и да си живее "баровски", остава да живее на мансардния етаж на "Гурко" 40. Разбирах, че на рок музикантите им се пречи и нямат достъп до трите студия, които имаше тогава - звукозаписа беше монопол на държавата! В този период в моето студио записваше всеки един рок музикант, който имаше желание (безплатно!).

Албумът ви "Импулс 1" имаше много авангардно звучене, как се преборихте тогава с цензурата?

Измислих тогава един тактически ход, който даде възможност на групата да популяризира и поднесе на феновете си нецензурирани записи. Отивахме на запис в БНР, записахме съответната песен и след това подменях лентата с друга, която бяхме записали в нашето студио. Така в ефир прозвучаха "Есенни птици", "Среднощна музика",

"Сън", "Идвай", "Жена" и други. По това време китаристи бяха Николо Коцев и Кузман Бирбочуков, на баса беше Коко Каменов - Шушу (невероятен професионалист на ударни), страхотни музиканти, които днес са сред едни от най-успелите рокаджии в Европа. Аз вече не си спомням предаване или класация в БНТ и БНР, където не е участвала група Импулс. Музикалните редактори тогава гледаха песните да бъдат в рамките на 3 мин. и когато започваха китарните сола, затихваха песните... Бяхме изнервени и обезверени от "щампата", която ни се налагаше!

Големият ви хит е "Ако ти си отидеш за миг". Как се роди той? След толкова години хората все още го харесват.

Да, спомням си. Бях занесъл готовия материал по албума в "Балкантон", но там изчислиха, че норматива изисква още 3 мин. запис, за да се издаде. Изтръпнах! Беше вечерта и валеше сняг, едва се придвижих с колата до студиото. Там заварих само Нелко, който изучаваше някакъв нов синтезатор, който бях изписал. Казах му за проблема, пихме по едно кафе и решихме нещо да понаправим за тези липсващи три минути. В студиото се търкаляше една стихосбирка с любовна лирика на Е. Евтимов. Спряхме се на "Ако ти си отидеш за миг", ударихме му една кройка, т. е. съкратихме го и почти го обърнахме наопаки. Поради липса на китарист в момента в студиото, записахме цялата песен със синтезатор (без китара). След това пак нещо не се получаваше и така 2 часа. Трябваше обаче да се запише китара (в нашия стил), на сутринта трябваше да се предаде албума в 9 ч. Тогава скочих в колата и отидох в ГУСВ, надявайки се да намеря китарист, но попаднах на Христо Златинов (саксофон). Отидохме в студиото и започнахме, няколко пъти го карах да записва сола, докато се получи това, което звучи и днес. Никога не съм предполагал, че тази песен ще стане хит. От две години обаче разбрах, че някакъв "рок динозавър", който не познаваме, се е "влюбил" в нашето творчество от онези години, като използва сходството на първото си име с името на нашия вокалист и се появява в предавания с някаква рок група, близка по име на Импулс. Обиден е факта, че и много уважавания Тома Спространов го обяви в едно музикално предаване (на което имам запис!) като бивш член на Импулс?! Изглежда етиката и авторското право, което имам върху името Импулс, нямат никакво значение! Важното е да се трупат дивиденди, да се прави име и печелят пари с комбинации и приятели - типично по нашенски.

В този период Импулс набра много почитатели, участвахте в много предавания по БНТ и БНР. Защо тази формация се разпадна?

Това беше неизбежно! Кузо, Николо, Коко и Нелко бяха студенти в БДК. След дипломирането им, всеки трябваше да се прехранва. Откъслечните концерти не носеха кой знае какви доходи, а за звукозаписна дейност се вземаха смешни пари тогава. Затова първите трима поеха пътя към Скандинавието, което беше "Меката" на българските музиканти за един достоен живот.

Как се развиха нещата след това?

Не беше лесно, но се завърнаха Наско Георгиев, който опита късмета си с братя Аргирова и Виктор Грънчаров - Фори (соло китара) от разпадналата се Диана експрес. Междувременно напусна и Шушу - ударни, който сключи брак и замина на работа в чужбина с жена си. На негово място извиках веднага Дени Годжев - ударни за 4 месеца (ноември 1982 г. - март 1983 г.) като заместник. На баловете в Ямбол обаче започнаха проблемите с Весковия глас. Тогава се наложи лечение, а след това и операция. В този период ние не спряхме работата върху първия си албум, за който бяхме получили вече предложение от "Балкантон". С песента "Закъсняло ехо" оглавихме класациите в БНТ и с нея участвахме в Новогодишната програма. Беше време когато нашето студио приличаше на кошер, денонощно се репетираше и записваше. Междувременно, спечелихме и младежкия конкурс с песента "Ти дойде" и излезе вторият макси-сингъл на Импулс. В края на 1984 г. беше готов и "Импулс 1" - нашият първи албум. Веднага след това получихме предложение от Концертна дирекция и прекратихме договора си с БНР. В репертоара си и в записната си дейност имахме още песни, които събрахме в нов албум - "380 волта". За жалост той излезе в много малък тираж и беше спрял заради "агресивност" и "западно влияние".

Хубавото е, че моите песни "Картина" и "Остани" видяха бял свят в албума "Гладиатор" след това.

Но ти каза, че сте концертнали и до този момент, защо сега да сте започнали?

Ами, започна в истинския смисъл на думата. Бяхме вече на щат в Концертна дирекция. Имаше планирани целогодишни концерти в България и чужбина. Тогава обаче, Нелко Коларов завърши БДК и след първото турне замина по разпределение във Варна. Това беше 1985 г. - есента, в групата останаха освен мене - В. Грънчаров (соло китара), Атанас Георгиев (бас) и И. Комитов (ударни). Освен концертна дейност, успяхме да допълним и албума "380 волта". Лошото започна тогава, когато установихме, че нямаме време за творческа дейност. Пътувахме с месеци из България и тогавашния СССР. Тогава едва успяхме да участваме в телевизионни предавания, но с песните "Сняг" - мелодия на годината, "Неизживени неща", "Закъсняло ехо" участвахме в класации и програми на БНТ. След новогодишните балове обаче Виктор Грънчаров - Фори замина за USA и на негово място дойде Светослав Колев.

А творческата ви дейност в този период?

1986 -1987 г. беше най-неуспешния и неплодотворен период за Импулс откъм творчество. Дори и идването на Орлин Радински - Линча (ударни), един перфектен музикант, не раздвижи апатията. Всички бяхме уморени от дългите турнета и дори участието ни в "Мелодия на годината" (което мина без особен успех), не можа да предотврати разпадането ѝ. Репертоарът ни беше вече остарял с времето. Във формацията имаше натрупана умора, безидейност, ленивост, апатия. И напълно логично, след поредното турне в Русия и Африка, групата се разпадна. Атанас Георгиев (бас и вокал) стана водещ в БНТ във фолклорно предаване и Импулс остана само с 3 записани песни за две години!

И тогава ли дойде "Гладиатор"?

Много ми беше ясно, че е необходим нов албум, нов стил, нов дизайн и ново лице на групата. В кафенетата където се събираха музиканти, вече предрекоха края на Импулс. През концертния ни период обаче бях забелязал един уникален китарист и певец от Ямбол - Георги Енчев - Жоро (соло китара и вокал). Невероятно талантлив, темпераментен и сценичен. Обадих му се и след като посвирихме заедно, поканих Емил Стефанов - Фашиста (ударни) и Влади Михайлов (бас). Беше 30 декември 1987 г.

Когато се появи "Гладиатор" мисля че ви признаха за една от първите метъл банди на Балканите. Този албум беше революция в българския рок.

Да, това беше най-успешният период на Импулс. За един месец записахме целия албум, като за основа използвах моите песни от "380 Волта" - "Картина" и "Остани" с нови текстове и аранжирмент. Работех с невероятни музиканти, които разбираха и обичаха този стил. Спомням си, че сме припадали от умора и по 24 часа изкарвахме без храна. Пиехме по 3-4 литра кафе, а цигарени кутии изнасяхме с чували вечер. Песните излизаха една след друга - "Кръстопът", "Видеонеделя", "Гладиатор" - бяхме облекчени от факта, че имаше собствено звукозаписно студио и вече всичко зависеше от нас самите.

Не беше ли много рисковано в онези времена? В България беше популярен "мелъди" рокът.

Нямаше какво да губя! Импулс имаше много фенове из цялата страна и им бяхме задължнели предишните две години. Знаех, че ще имам страхотни неприятности заради новия дизайн и стил, но приех предизвикателството. В Концертна дирекция не знаеха за разпадането на предишната формация, а и не ги интересуваше, гледаха само да печелят от нас. Имаше насрочени турнета в България, Русия, Белгия....

Спомням си - бях на гости на баба си и ви давах в този момент по телевизията. Тя заплаши непослушния ми племенник с вас...

(Смях) Ооо, това е нищо, когато се явихме на снимки в БНТ с новия си дизайн и репертоар, режисьорката Ласка Минчева едва не припадна като ни видя... То бяха едни

скандали, разпавии, но успяхме да се наложим. А пък за първите концерти не ме питай! Още на първата песен всички бяха на крака... и така до края! Славни времена... Имашме невероятен успех, просто не съм го очаквал. Явно запълнихме една дупка в българския рок, от която се е нуждаело поколението.

В периода 1988 до 1991 г. вие имаште много голям успех, как го постигнахте?

С много труд, разбира се! Правехме по 2 концерта в най-големите летни театри в страната и билетите бяха продадени предварително. Албума "Гладиатор" надхвърли много пъти тиража си и беше преиздаван 2 пъти. Имашме и невероятен технически екип начело с Кольо - Брадата, Максим Христов и Ценко Благоев. Тогава започнахме работа и върху нов албум, но така или иначе не успяхме да го издадем. Ще излезе сега през 2008 г. със заглавие "Желязна тояга", след "Импулс - Концерт".

Ти имаше и някакви разпавии с директора на БНР?

(Смее се) Виж, ще започна от по-рано, за да ти стане ясно. След едни снимки в БНТ, Найденов Андреев ме дръпна настрана и ми каза: "Моето момче, много си упорит и безпардонен, наблюдавам те от години, но този успех който имате напоследък, ще ти донесе много главоболия. Има много завистници и двуличници във вашите среди, ще ти скочат - да знаеш!" След това без Импулс участвах на "Златния Орфей" с моя песен и взех наградата на журналистите - 1997 г. На чашка се заговорих с един млад мъж, който ме попита: "Помниш ли 1988-89 г.?" Казах му, да спомням си. "Е, братче извинявай, но трябваше да го направим, не беше наша инициативата, имаш много врагове да знаеш!"

За какво всъщност ставаше въпрос тогава, би ли обяснил?

Очаквах някаква "тояга", но толкова смешна не бях очаквал. Така или иначе никой не се върза тогава. "Цялата пара отиде в свирката"! Тогава с нас на концертите пътуваше телевизионен екип (на две турнета). Режисьор беше Петко Радилков (много голям професионалист), който клипираше 3 песни от "Гладиатор" - "Кръстопът", "Картина" и "Видеонеделя". Това беше поръчка на БНТ, която заснемаше концертите ни на живо, заради публиката и обстановката. Според изискванията на БНТ тогава трябваше да се заснемат трите песни със студийните записи (заради качеството на звука и времетраенето). Това обаче значеше, че трябва да спираме концерта и да обясняваме на публиката за какво става въпрос, защото имаше разлика в звука и дължината на песните (на концерт ги удължавахме). В едно ТВ интервю преди тези две турнета, публично уведомих феновете ни, че тези 3 песни ще се заснемат на нашите предстоящи концерти. Импулс винаги е дължал и дължи всичко на своите верни фенове. И когато се появи "поръчката" агитка от страна на БНР, имаш смелостта, публично да обвиня директора на БНР в лъжа! Той между другото беше некадърен директор, некадърен политик, но за сметка на това отгледа и възпита най-големия крадец на коли в България - сина си! Аз питам - на колко хора им стискаше да направят това през 1988 година? А ние - след това канехме публиката с нас на сцената - свирехме и пеехме заедно и дружно освирквахме казионните "юнаци"! Абе, славни времена!

Това ли беше всичко?

И някаква неграмотно скалъпена простотия. Още когато бяхме в Брюксел на хеви метъл фестивала, получихме покана да подгрываеме Deep Purple в два италиански града за предстоящото им турне. За жалост получихме факс, че групата се е разпаднала в последния момент, а имашме самолетни билети. Но и това беше пушилка за 2 дни, защото някой сигурно си е направил труда да прочете световните музикални новини. Абе глупости, интригантство и простотия (смее се!). След това рейтинга ни се качи още повече.

Казват, че си бил много строг и безкомпромисен с колегите си?

Който ме познава, знае много добре, че държа на точността, професионализма и моралните стойности! Създавайки Импулс не исках в групата да попадат музиканти, които са в нея заради гаджета, заради мама и татко и заради това, че баба ще ги гледа по телевизията. За жалост имаше и такива, но много бързо си заминаха. През Импулс минаха много музиканти, но ще спомена имената на тези които заслужават и им се възхищавам на

личните и професионални качества: Георги Енчев, Нелко Коларов, Емил Стефанов, Влади Михайлов, Николо Коцев, Кузман Бирбочуков, Атанас Георгиев, Виктор Грънчаров, Орлин Радински, Димитър Кърнев - това са музикантите, които дадоха много на Импулс.

От Импулс излязоха някои други групи и певци. Какво ще кажеш за тях?

За съжаление чух само за две от тях и съм приятно изненадан и горд. D2 е банда, която направо ме изправя! А Ер Малък са един еталон, как трябва да се свири и прави този вид музика! Музиката, която твориш и която изпълняваш е твоето интелектуално лице, твоето битие, мироглед и интелект. Рокът е протест и ако някой не го разбира, по-добре да не го прави. За певците които са излезли от Импулс - има май само един, но оставам без коментар, мисля че казаното за битието, интелекта и мирогледа обобщава всичко!

Добре, а след "Гладиатор" какво стана? Защо спряхте концертна дейност през 1991 г.? Имаште невероятен успех и накарахте цяло поколение да ви обича, да пее песните ви и да ви вярва.

След завръщането ни от Брюксел, където бяхме единствената група от соцлагера, стъпила на една сцена с Metallica, Iron Maiden, Judas Priest и др., колегите ми започнаха да си задават въпроса, какво получават в замяна на труда си. И бяха прави. Успехът на Импулс беше факт, но мизерните пари, които получавахме от Концертна дирекция също бяха факт. В края на 1989 г. започнахме да отказваме и телевизионни предавания - скандалите около нашето облекло, песни и поведение бяха ежедневие. Тогава за концерти взимахме още един китарист, който да помага на Жоро. Там имаше текучество, но основата останахме ние четиримата - аз, Георги Енчев, Емил Стефанов и Влади Михайлов. След поредното завръщане от Русия и Азия, Концертна дирекция ни задължи да направим едно турне с чешката група Титаник. Веднага след турнето (имахме няколко дни почивка), когато къщи дойде Жоро (Георги Енчев). Каза ми направо, че чехите са му предложили да замине при тях като китарист, за което ще получава 3-4 пъти повече пари отколкото получава в Импулс. Казах му че е прав и му пожелах успех, само да изпълни договора си до края на годината. Жоро постъпи като истински професионалист и остана още 3 месеца, като замина след новогодишните балове в Стара Загора. Опитяхме се веднага да намерим заместник, но този който той ни препоръча - Икономов (бас и вокал), определено не можеше да запълни празното пространство след Жоро. След него пробвахме друг и друг, но все нещо не се получаваше. Когато в началото на 1991 г. разбиха и ограбиха студиото ни, чалгаджийницата в България беше започнала. Бяхме уморени и обезверени, от тази дълга 11-годишна битка за оцеляване! Затова на 25 януари 1991 г. в едно интервю обявих че прекратяваме концертна дейност.

А следващия ви албум - "Аутопсия на една държава"?

Аз се бях върнал от Холандия. Три години свирех в една дискотека в Ротердам и когато се видяхме с Наско (Атанас Георгиев) в София решихме да поканим Митко Кърнев (тогава войник в отпуската) за китарист и да запишем нов албум. Имаше какво да кажем, след като се сблъскахме с обстановката в България. Митко (макар и млад) беше перфектен китарист, който записа целия албум с една правена китара.

Помня този албум - много безпardonни текстове и много здрав рок...

Да, пишех текстове по цяла нощ, но съм доволен, защото за тези 10 години не са загубили актуалността си.

"Писна ми" и "Балкански смотан рокендрол" станаха хитове...

Да, снимахме ги в БНТ, но вече на мода бяха "мазните кючеци".

Ти участва два пъти на "Златния Орфей" и взе престижни награди. Твой е и химнът на българските емигранти по света - "Обичам те майко, Българийо!". Мислиш ли да продължиш?

Не! Аристократично е човек да знае кога трябва да слезе от сцената. Остарели, напълнели, оплешивели - младите нямат нужда от нас! Много ми е болно за битието на рокаджиите в България! Това са музиканти, които са дали десетки години от живота си в

името на изкуството. Това са музиканти, които заслужават уважение обществено признание и нормално битие. Всички знаят и пеят песните на Щурците, Сигнал, Импулс, Диана експрес, ФСБ и др., но някой замислил ли се е как живеят тези музиканти? Обществото им е длъжник. Ние нашата работа си свършихме перфектно, щом в България още не са ни забравили, след вълната от "силиконова музика", "балкански кич" и кючеци! За тези 11 години издадохме 6 албума, направихме над 1600 концерта и обиколихме над 30 държави! Свършихме я с цената на много нерви, лишения, безсънни нощи и труд! Удовлетворен съм! Радвам се, че след нас не сме оставили вакуум и все още се намират луди рокаджийски глави, които се борят с простотията.

И нещо за финал?

Искам да съобщя на приятелите на рока, че ще излязат още два албума на Импулс тази година: "Импулс - Концерт" и "Желязна тояга", очаквайте и книгата за Импулс, смятаме също да приключим официално дейността си с по един концерт в НДК, Пловдив и Варна, надявам се в близко време това да се осъществи!

И да отбележа - умишлено в това интервю не споменавам стотиците ни участия и призови места в телевизионни и радио класации, не съм споменал и имената на музиканти, които са минали през групата за кратко време и не са допринесли с нищо за нея, освен присъствието си.

Импулс към края на 80-те години